

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa W. O.
przeciwko Bankowi S.A. w W.
o odszkodowanie za nieuzasadnione i niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy
o pracę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 14 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w T.
z dnia 1 października 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T. wyrokiem z dnia 1 października 2014 r. oddalił apelację W. O. od wyroku z dnia 4 czerwca 2014 r., którym Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w S. oddalił jej powództwo przeciwko Bankowi S.A. w W. o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę oraz odstąpił od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego za drugą instancję na rzecz strony pozwanej. W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że analiza okoliczności związanych z wypowiedzeniem umowy o pracę nie wykazuje, aby pracodawca przy dokonywaniu redukcji zatrudnienia z przyczyn organizacyjnych zastosował niewłaściwe kryterium doboru pracowników do zwolnienia.

Od wyroku Sądu Okręgowego powódka wniosła skargę kasacyjną, w której zarzucono naruszenie prawa materialnego a to: 1) art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. Nr 90, poz. 844 ze zm., obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 192) przez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że pozwany pracodawca nie naruszył przepisów o wypowiedaniu umów o pracę w zakresie podania konkretnej przyczyny wypowiedzenia, mimo że nie określił w wypowiedzeniu umowy o pracę kryteriów wyboru do zwolnienia, a dopiero na etapie postępowania sądowego; 2) § 7 ust. 1 Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy Banku S.A. z grudnia 2005 r. w związku z art. 9 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, że kryterium osiągnięcia wieku emerytalnego jest kryterium obiektywnym i odpowiednim doboru do zwolnienia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka powołała się na jej oczywistą zasadność z uwagi na to, że błędne stanowisko Sądu Okręgowego doprowadziło do wydania wadliwego wyroku, którego wzruszenie w drodze skargi kasacyjnej jest jedyną możliwością. W ocenie skarżącej prawidłowa wykładnia przepisów prawa materialnego wymienionych w podstawie kasacyjnej musi prowadzić do uwzględnienia powództwa w całości.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność

postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powódka uważa, że wniesiona przez nią skarga kasacyjna zasługuje na rozpoznanie, albowiem prawidłowa wykładnia przepisów prawa materialnego wymienionych w podstawie kasacyjnej musi prowadzić do uwzględnienia powództwa w całości.

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem zwykłej trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje wyłącznie z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c. Dlatego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Spełnienie tego wymogu polega na przedstawieniu odpowiedniego, wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Należy przy tym zauważyć, że ustawodawca celowo wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem (§ 2). Są to dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odesłanie do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Choć bowiem dla obu tych elementów skargi kasacyjnej argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2014 r., II PK 222/13,

LEX nr 1647006; z dnia 20 stycznia 2014 r., II PK 228/13, LEX nr 1647009; z dnia 3 lutego 2014 r., I PK 242/13, LEX nr 1646081; z dnia 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, LEX nr 1482343).

Sumując powyższe, oznacza to, że skarżący musi opisać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny oraz jego wzruszenia (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531 i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile do uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, aby jej podstawa była usprawiedliwiona, o tyle do jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo określeniem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., III PK 86/13, LEX nr 1644571 i orzeczenia tam powołane oraz postanowienie z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117).

Skarżąca nie wykazała istnienia tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ nie jest wystraszające, co zaznaczone zostało w rozważaniach dokonanych powyżej, odwołanie się do podstaw kasacyjnych i stwierdzenie, że „prawidłowa wykładnia przepisów prawa materialnego wymienionych w podstawie kasacyjnej musi prowadzić do uwzględnienia powództwa w całości”.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 stycznia 2015 r., I PK 140/14 (LEX nr 1653739) uwypuklił, że od chwili wydania wyroku z dnia 25 stycznia 2013 r., I PK 172/12 (OSNP 2014 nr 4, poz. 52)

Sąd Najwyższy przyjmuje, że w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony z powodu likwidacji jednego z analogicznych stanowisk pracy powinna być wskazana także przyczyna wyboru pracownika do zwolnienia z pracy (art. 30 § 4 k.p.), chyba że jest ona oczywista lub znana pracownikowi z innych względów (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 września 2013 r., I PK 61/13, LEX nr 1427709; z dnia 1 kwietnia 2014 r., I PK 244/13, LEX nr 1498580; z dnia 30 września 2014 r., I PK 33/14, LEX nr 1537263).

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.